

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 12 lutego 2025 r.

Pozycja 70

POSTANOWIENIE

z dnia 4 grudnia 2024 r.

Sygn. akt Ts 95/24

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.S. i K.W. o zbadanie zgodności:

„§ 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), zastosowanego w niniejszej sprawie na podstawie § 20 wskazanego rozporządzenia, w zw. z art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 ze zm.)” z art. 92 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 maja 2024 r. (data nadania) J.S. i adwokat K.W., działający we własnym imieniu (dalej: skarżący), wystąpili z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Mecenas K.W. został ustanowiony dla J.S. pełnomocnikiem z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w W. delegowany do Sądu Apelacyjnego w W. I Wydziału Cywilnego postanowieniem z 15 lutego 2024 r. (sygn. akt [...]) zasądził na rzecz J.S. – tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu – kwotę 2700 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w W. Wydział I Cywilny Odwoławczy postanowieniem z 25 marca 2024 r. (sygn. akt [...]), które doręczono pełnomocnikowi skarżącej 27 marca 2024 r. i które wskazane zostało jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 21 czerwca 2024 r. wezwano skarżących do usunięcia braku formalnego wniesionej skargi przez doręczenie jednego odpisu skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami. Skarżący usunęli brak w ustawowo przewidzianym terminie.

W ocenie skarżących „określenie stawki w wysokości 50, czy 75% wynagrodzenia pozostaje w sprzeczności z art. 64 ust. 1 w związku z art. 92 Konstytucji. (...) rozporządzenie nie może [bowiem] kształtować podmiotowych praw majątkowych w aspekcie materialnym, w tym ograniczać i kształtować wynagrodzenia pełnomocnika na poziomie 50% wynagrodzenia, jeżeli w tym zakresie nie wykonuje ustawy, jak wymaga tego art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji” (s. 5 skargi). Z kolei „zakres wprowadzonej dysproporcji wynagrodzenia i ograniczenia prawa majątkowego nie znajd[uje] żadnego uzasadnienia, a cel i efekt ograniczenia prawa majątkowego pełnomocnika, nie pozosta[je] w odpowiedniej proporcji do ciężarów nałożonych na pełnomocnika” (s. 7 skargi), co w ocenie skarżących narusza również art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ:

a) została sporządzona przez adwokata, który przedłożył pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącej w postępowaniu przed Trybunałem,

b) wyczerpana została przysługująca skarżącym droga prawna, ponieważ od postanowienia Sądu Apelacyjnego w W. I Wydział Cywilny z 25 marca 2024 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia,

c) dochowany został, przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, trzymiesięczny termin wniesienia skargi, gdyż ostateczne rozstrzygnięcie, w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało doręczone skarżącej 27 marca 2024 r., a skargę konstytucyjną wniesiono do Trybunału Konstytucyjnego 21 maja 2024 r. (data nadania),

d) określony został przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK), tj. § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800),

e) wskazano, które konstytucyjne wolności i prawa oraz w jaki sposób – zdaniem skarżących – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), tj. art. 92 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji,

f) przedstawiono uzasadnienie sformułowanych przez skarżących zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

3. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna nie jest obarczona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, sformułowane zaś w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowiono jak w sentencji.